

DOBAI BÁLINT
Múzeumkert

*Egy levél. Nem írták senkinek.
Hull a sárga kőre csöndesen.
Mért élém jött hullni, halni meg,
nem tudom. De meg se kérdezem.
Zajtalan vidék ez, egy sziget,
nagypofájú, füstös tengeren,
hol hajóra szállni nem szabad,
mert vitorla nincs, vagy elszakadt.*

*Két galamb kotorgat lelkesen
magszínűre koszlott csikkeket.
Válogatnak: nem kell, ez se nem...
Elborzasztanak, de viccesek.
Majd egy egymást sósan-édesen
körbezsongó pár jön és nevet,
olvadó szemükben csordogál
még a méz, s a cukorfok beáll.*

*Új levél. A fák ruháikat
rítusosan hullatják le mind.
Itt a meztelenkedés divat.
Pár veréb könyörgőn feltekint,
ám a tánc idén is mást hívát,
és az aprónép megint legyint,
irigylük a póre ágakat
törzsvendégként járó varjakat.*

A közönségem a magány

*Gitáromon nincsenek bundok,
és végtelen sok húrja van.
Ha lehangolták már a gondok,
mivel nincsenek rajta bundok,
nem hangolom fel egymagam.*

*Az én zenémben nincsen hangköz,
a ritmusa sem osztható.
Nem játssza azt le másik eszköz,
mivel nem lehet benne hangköz,
nem lesz sem át- sem megható.*

*Rajongóimnak nem jut póló,
nem hordhat senki önmagán.
Jelvénym csak egy száraz kóró,
belőlem úgysem készül póló,
a közönségem a magány.*

3D mozi

*Nekem ez több mint valóságos,
és ettől valóságtalan.
Nem értek kibernetikául,
számomra túl sok lába van.*

*Nem látom, hogyan készítetted,
nincs egy rohadt ecsetvonás.
– Gólyákat láttam az ablakból,
elköltöznek. Nem látta más.*